

Caigut del niu, Josep Vallverdú

SOLUCIONS

Com cada matí la Carme va sortir a la terrassa a arruixar els seus testos, per tal que **estiguessin** frescos tot el dia. Amb la regadora a la mà arribà al gran gerani i es va adonar que les fulles es bellugaven. Va mirar entorn seu i, que estrany, no hi havia ni gota de vent. Si no hi havia vent, per què es bellugaven les fulles de la mata de gerani? Què les **feia** moure?

No podia ser cap persona: dins un test només hi caben si de cas animalons, o insectes. Així, doncs, la Carme, que era molt prudent, en comptes de ficar la mà dins el **fullam** espès, ho va fer amb un bastonet. I de seguida que el bastonet entrà dins el fullam, va sortir-ne un “piu, piu”.

Si feia “piu, piu” no podia ser un insecte dels que piquen, seria un ocell. Un ocell petit.

Ja sense cap por la Carme va palpar entre les fulles i va treure de dins el puny un pardalet xic, xic, poc més gran que una nou. Tenia totes les plomes, però de segur que encara no sabia volar.

—No em facis mal —va suplicar l’ocell—. Del niu de la **teulada** he caigut i com que tinc un vol encara curt m’he amagat dins la mata. M’hi he refugiat perquè he vist un gat al terrat veí.

—No tinguis por —respongué la dona—. Jo ja sé que si un ocell cau del niu quan encara no vola corre molt de perill. Veiam, ensenya’m què pots fer amb les ales.

El deixà que provés de volar però el pardalet només movia les ales uns segons i **queia** a terra.

—Ja veig que encara no tens força a les ales per anar pels aires. Saps què farem? T’entraré a casa, tinc una gàbia, et donaré menjar, creixeràs uns dies més, i després ja et podré aviar.

—Què vol dir aviar?

—Vol dir deixar en llibertat. Veuràs quan serà més gran, quines **volades** faràs.

Tal dit, tal fet. El pardal s’instal·là dins la gàbia del **menjador**, la Carme li donava menjar i aigua cada dia i el pardal movia les ales i agafava força. I és clar que n’agafava, si la dona li portava granes, pa, enciam i raïm.

Al cap d'una setmana es veia gras i valent. Aleshores, la Carme li obrí la **portella/porteta** de la gàbia i deixà que **volés** per la cambra. Quin esvalot! El pardal, que ja tenia força, feia tombs i més tombs, i va estar a punt de topar amb els gots del prestatge o fer caure algun objecte.

—Ha arribat l'hora, amic meu —va cridar la Carme, obrint de bat a bat la porta que menava a la terrassa. Després d'un parell més de **passades** per dins del menjador, el pardal va sortir furient per aquella porta i feia tombs volant per la terrassa, fins que la Carme sortí i cridà:

—Apa, fora, fora! T'avio. Saps què vol dir, aviar?

—Sí! Vol dir que soc lliure! I el pardal va desaparèixer cel amunt. Dos dies després, la Carme era a la terrassa llegint i va sentir un revolt d'ales prop seu. El pardal s'havia posat sobre la barana.

—Hola —feu la Carme—. Ja em pensava que mai no em **donaries** les gràcies.

El pardal contestà:

—Gràcies, sí, gràcies. Però jo també venia perquè em **donessis** menjar. A fora costa de trobar-ne, haig d'estar sempre mirant on hi ha un gra, un **trosset** de fruita...

—Ah, amic pardal. Tu tens ales i pots anar a trobar menjar a molts de llocs. Què et pensaves, que la teca te l'han de donar sempre? Espavila't, tu que ets tan llest!

El pardal, en veure que no hi havia res a fer, va engegar un parell de piu piu i es va perdre en un vol llarg, llarg, fins que la Carme deixà de veure'l. No el va veure mai més. Però estava contenta.

Cadascú al seu lloc: els ocells a l'aire, les persones a terra. No us fa pena veure els ocells **engabiats**?

Que us agradaria viure sempre entre reixes?